VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 8. jūlijā *

Sabiedrības veselība – Īpaši noteikumi par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu – Sarakstu ar trešo valstu uzņēmumiem, no kuriem atļauts importēt noteiktus dzīvnieku izcelsmes produktus, grozīšana attiecībā uz konkrētiem Brazīlijas uzņēmumiem – Regulas (EK) Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunkts – Komitoloģija – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz aizstāvību – Komisijas pilnvaras – Vienlīdzīga attieksme – Samērīgums

Lietā T-429/18

BRF SA, Itažai [*Itajaí*] (Brazīlija),

SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA, Itažai,

ko pārstāv *D. Arts* un *G. van Thuyne*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *A. Lewis*, *B. Eggers* un *B. Hofstötter*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2018/700 (2018. gada 8. maijs), ar ko attiecībā uz konkrētiem Brazīlijas uzņēmumiem groza sarakstus ar trešo valstu uzņēmumiem, no kuriem atļauts importēt noteiktus dzīvnieku izcelsmes produktus (OV 2018, L 118, 1. lpp.),

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], J. Švarcs [*J. Schwarcz*], V. Valančus [*V. Valančius*] un R. Frendo [*R. Frendo*],

sekretāre: S. Spiropula [*S. Spyropoulos*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 21. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājas *BRF SA* un *SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA* ir daļa no *BRF* kapitāla grupas, kas ir vertikāli integrēta un aktīvi darbojas gaļas, ieskaitot mājputnu gaļu, ražošanā un izplatīšanā vairāk nekā 150 valstīs. 2017. gadā minētā grupa ar prasītāju starpniecību eksportēja 152 107 tonnas mājputnu gaļas no Brazīlijas uz Eiropas Savienības tirgu, kas veido apmēram 38 % no kopējā importa no šīs valsts šajā gadā.

2 Desmit uzņēmumi, kas pieder pirmajai prasītājai, un divi uzņēmumi, kas pieder otrajai prasītājai, kā uzņēmumi, kuri eksportē gaļu un gaļas produktus, ieskaitot mājputnu gaļu, uz Savienības tirgu, tika iekļauti sarakstos, kas izveidoti saskaņā ar 12. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 854/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV 2004, L 139, 206. lpp.). Attiecīgajos sarakstos ir iekļauti uzņēmumi, no kuriem Savienībā var importēt dzīvnieku izcelsmes produktus.

3 2018. gada 21. februārī Eiropas Komisija atzinuma sniegšanas nolūkā saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunktu iesniedza Augu, dzīvnieku, pārtikas preču un dzīvnieku barības pastāvīgajai komitejai (turpmāk tekstā – "Pastāvīgā komiteja") projektu īstenošanas regulai, ar kuru svītro dažus trešo valstu uzņēmumus no to uzņēmumu saraksta, no kuriem Savienībā ir atļauts importēt dzīvnieku izcelsmes produktus. Visi attiecīgie uzņēmumi atradās Brazīlijā.

4 2018. gada 10. aprīlī Komisija iesniedza Pastāvīgajai komitejai iepriekš 3. punktā minētā īstenošanas regulas projekta pirmo grozīto versiju. 2018. gada 19. aprīlī Komisija iesniedza minētā projekta otro grozīto versiju. Minētā komiteja to apsprieda 2018. gada 19. aprīļa sanāksmē un tajā pašā dienā sniedza pozitīvu atzinumu.

5 2018. gada 8. maijā Komisija pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2018/700, ar ko attiecībā uz konkrētiem Brazīlijas uzņēmumiem groza sarakstus ar trešo valstu uzņēmumiem, no kuriem atļauts importēt noteiktus dzīvnieku izcelsmes produktus (OV 2018, L 118, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā īstenošanas regula").

6 Saskaņā ar apstrīdēto īstenošanas regulu no attiecīgajiem sarakstiem tika svītroti vairāki Brazīlijas uzņēmumi, arī divpadsmit uzņēmumi, kas pieder iepriekš 2. punktā minētajām prasītājām.

7 No apstrīdētās īstenošanas regulas 4.–6. apsvēruma izriet, ka lēmums par minēto uzņēmumu svītrošanu no šiem sarakstiem tika pieņemts, pamatojoties uz paziņojumiem no ātrās reaģēšanas sistēmas (turpmāk tekstā – "*RASFF* paziņojumi") par "ievērojamu skaitu nopietnu un atkārtotu gadījumu", kuros bija konstatēta neatbilstība Savienības prasībām sakarā ar salmonellas klātbūtni mājputnu gaļā un mājputnu gaļas izstrādājumos no šiem uzņēmumiem. Turklāt Brazīlijas iestādes nav veikušas vajadzīgos pasākumus konstatēto trūkumu novēršanai, tāpēc šīs iestādes vairs nevarēja uzskatīt par tādām, kas sniedz vajadzīgās garantijas par sabiedrības veselības normu ievērošanu attiecīgo produktu importam.

8 Turklāt no Brazīlijas iestāžu sniegtās informācijas izriet, ka Brazīlijā 2018. gada martā tika atklāti krāpšanas gadījumi saistībā ar laboratorijas sertifikātiem attiecībā uz gaļu un gaļas produktiem, kas eksportēti uz Savienību. Šo krāpšanas gadījumu izmeklēšana parādīja, ka attiecībā uz prasītājām piederošajiem uzņēmumiem nebija pietiekamu garantiju, ka ir ievērotas Savienības prasības.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 13. jūlijā, prasītājas cēla šo prasību. Iebildumu raksts, replikas raksts un atbildes raksts uz repliku tika iesniegts attiecīgi 2018. gada 28. septembrī, 2018. gada 22. novembrī un 2019. gada 7. janvārī.

10 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2018. gada 13. jūlijā un reģistrēts ar lietas numuru T-429/18 R, prasītājas iesniedza pieteikumu par lēmuma izpildes apturēšanu.

11 Ar 2019. gada 9. janvāra vēstuli puses tika informētas par tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanu un ka tās var lūgt noturēt tiesas sēdi, ievērojot nosacījumus, kas paredzēti Vispārējās tiesas Reglamenta 106. pantā. Ar 2019. gada 30. janvāra vēstuli prasītājas lūdza noturēt tiesas sēdi.

12 Ar 2019. gada 13. februāra rīkojumu *BRF* un *SHB Comércio e Indústria de Alimentos*/Komisija (T-429/18 R, nav publicēts, EU:T:2019:98) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja lūgumu apturēt lēmuma izpildi un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.

13 Tā kā divi piektās palātas locekļi nevarēja piedalīties tiesvedībā, tika norīkoti vēl divi tiesneši, lai izveidotu iztiesāšanas sastāvu.

14 Pēc piektās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa, piemērojot tās Reglamenta 28. pantu, nolēma nosūtīt lietu izskatīšanai palātā paplašinātā sastāvā.

15 Procesa organizatoriskajos pasākumos, kas tika pieņemti 2019. gada 29. janvārī, 12. septembrī un 21. novembrī, Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz vairākiem jautājumiem un iesniegt noteiktus dokumentus. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajos termiņos.

16 Tiesas sēde mutvārdu paskaidrojumu uzklausīšanai notika 2020. gada 21. janvārī.

17 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– pilnībā atcelt apstrīdēto īstenošanas regulu vai – pakārtoti – tiktāl, ciktāl tā attiecas uz tām piederošiem uzņēmumiem;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

19 Prasības pamatojumam prasītājas izvirza sešus pamatus, kas ir balstīti attiecīgi uz:

– pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu;

– tiesību uz aizstāvību neievērošanu;

– Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punkta un 4. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu;

– nediskriminācijas principa pārkāpumu;

– samērīguma principa pārkāpumu;

– LESD 291. panta 3. punkta un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV 2011, L 55, 13. lpp.), 3., 10. un 11. panta pārkāpumu.

20 Papildus tam, ka Komisija apstrīd visu šo pamatu pamatotību, tā apgalvo, ka prasītājām nav tiesību prasīt apstrīdētās īstenošanas regulas atcelšanu kopumā, jo ar šo regulu ir paredzēts svītrot no sarakstiem, kas izveidoti saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. pantu, ne tikai divpadsmit uzņēmumus, kas pieder prasītājām, bet arī astoņus citus uzņēmumus, kas nav saistīti ar prasītājām.

21 Tādējādi ir jānoskaidro, kādā mērā prasītājas ir tiesīgas lūgt atcelt apstrīdēto īstenošanas regulu.

Par prasītāju "locus standi"

22 Lai izlemtu par prasītāju *locus standi*, vispirms ir jānovērtē apstrīdētās īstenošanas regulas raksturs. Šim novērtējumam ir nepieciešams īsumā izklāstīt kontekstu, kādā tiek pieņemta šāda veida īstenošanas regula.

23 Šajā ziņā jāatzīmē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 1. panta 1. punktu šajā regulā ir paredzēti īpaši noteikumi dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālas kontroles organizēšanai. Minētās regulas II nodaļa, kas ietver 3.–8. pantu, ir veltīta oficiālai kontrolei attiecībā uz Savienības uzņēmumiem, savukārt tās III nodaļa, kas ietver 10.–15. pantu, ir veltīta procedūrām attiecībā uz importu.

24 Runājot par procedūrām attiecībā uz importu, Regulas Nr. 854/2004 11. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktus importē vienīgi no tādas trešās valsts vai trešās valsts daļas, kas iekļauta sarakstā, kuru izveido un atjaunina Komisija saskaņā ar īstenošanas aktu, kurš pieņemts atbilstoši šīs pašas regulas 19. panta 2. punktā minētajai procedūrai.

25 Nosacījumi, kas ir jāizpilda trešajai valstij, lai tā tiktu iekļauta šādā sarakstā, ir ietverti Regulas Nr. 854/2004 11. panta 2.–4. punktā, kas grozīti saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites [preču] tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV 2004, L 165, 1. lpp.), 60. pantu, kurā ir atsauce uz šīs pēdējās minētās regulas 46. un 48. pantu.

26 Šie nosacījumi būtībā attiecas uz to, ka trešās valsts kompetentās iestādes piedāvā pietiekamas garantijas par to valsts tiesību aktu atbilstību vai līdzvērtīgumu Savienības tiesību aktiem par dzīvnieku barību un pārtikas precēm, kā arī dzīvnieku veselības noteikumiem. Šajā kontekstā tiek ņemti vērā arī trešās valsts tiesību akti, kas jo īpaši attiecas uz dzīvnieku izcelsmes produktiem, veterināro zāļu lietošanu, pārtikas sagatavošanu un lietošanu, kā arī higiēnas nosacījumiem. Šajā nolūkā Komisija var veikt oficiālas kontroles trešajās valstīs. Šīs kontroles jo īpaši attiecas uz trešās valsts tiesību aktiem, kompetento iestāžu organizāciju, pilnvarām un neatkarības pakāpi, personāla apmācību, resursiem, darbības efektivitāti un, visbeidzot, garantijām, ko var dot trešās valstis attiecībā uz atbilstību vai līdzvērtīgumu Savienības tiesību aktu prasībām.

27 Šajā ziņā ir arī jāatzīmē, ka Brazīlija ir iekļauta, pirmkārt, I pielikumā Komisijas Regulai (EK) Nr. 798/2008 (2008. gada 8. augusts) par to trešo valstu, teritoriju, zonu un nodalījumu saraksta izveidošanu, no kuriem atļauts importēt un tranzītā caur Kopienu pārvadāt mājputnus un mājputnu produktus, un par veterinārās sertifikācijas noteikumiem (OV 2008, L 226, 1. lpp.) un, otrkārt, II pielikumā Komisijas Regulai (ES) Nr. 206/2010 (2010. gada 12. marts), ar ko izveido sarakstus,

kuros iekļautas trešās valstis, to teritorijas vai daļas, no kurām Eiropas Savienībā atļauts ievest konkrētus dzīvniekus un svaigu gaļu, un nosaka veterinārās sertifikācijas prasības (OV 2010, L 73, 1. lpp.). Šīs regulas tika pieņemtas, pamatojoties tostarp uz Regulas Nr. 854/2004 11. panta 1. punktu.

28 Tomēr ar to, ka Brazīlija ir iekļauta šajos pielikumos, nepietiek, lai dzīvnieku izcelsmes produktus varētu ievest Savienībā no šīs valsts. Regulas Nr. 854/2004 12. panta 1. punktā ir noteikts, ka tad, ja vien šajā normā nav paredzēts citādi, dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktus var importēt Kopienā vienīgi, ja tie nosūtīti no uzņēmumiem, kas iekļauti sarakstos, kurus izveidojušas un atjauninājušas attiecīgās trešās valsts iestādes, kā arī vienīgi tad, ja tie iegūti vai sagatavoti šādos uzņēmumos.

29 Nosacījumi uzņēmuma iekļaušanai kādā no iepriekš 28. punktā minētajiem sarakstiem ir noteikti Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktā. Proti, saskaņā ar šo normu uzņēmumu var iekļaut šādā sarakstā vienīgi, ja izcelsmes trešās valsts kompetentā iestāde garantē, ka:

– minētais uzņēmums kopā ar jebkuru uzņēmumu, kas apstrādā dzīvnieku izcelsmes izejvielas, ko izmanto attiecīgo dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktu ražošanā, atbilst attiecīgajām Savienības prasībām vai prasībām, par kurām, lemjot pievienot minēto trešo valsti attiecīgajam sarakstam saskaņā ar 11. pantu, ir noteikts, ka tās ir līdzvērtīgas šādām prasībām;

– valsts oficiālais pārbaudes dienests minētajā trešajā valstī veic uzraudzību pār uzņēmumiem un vajadzības gadījumā iesniedz Komisijai visu būtisko informāciju par uzņēmumiem, kas sagādā izejvielas;

– šim dienestam ir faktiskas pilnvaras apturēt uzņēmumu eksportu uz Savienību, ja uzņēmumi neizpilda iepriekš pirmajā ievilkumā minētās prasības.

30 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 3. punktu to trešo valstu kompetentās iestādes, kas iekļautas sarakstos, kurus saskaņā ar šīs pašas regulas 11. pantu izveidojusi un atjauninājusi Komisija, garantē, ka 12. panta 1. punktā minētos uzņēmumu sarakstus izveido, atjaunina un paziņo Komisijai. Saskaņā ar minētās regulas 12. panta 5. punktu Komisija veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka visu saskaņā ar šo pantu izveidoto vai atjaunināto sarakstu jaunākās versijas ir pieejamas sabiedrībai.

31 No minētā izriet, ka saskaņā ar Regulu Nr. 854/2004 dzīvnieku izcelsmes produktu importam Savienības teritorijā ir nepieciešams izpildīt divus kumulatīvus nosacījumus.

32 Pirmkārt, šo produktu izcelsmes trešā valsts ir jāiekļauj to valstu sarakstā, kuras Komisija uzskata par spējīgām sniegt noteiktas garantijas saistībā ar to normatīvo sistēmu attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes produktiem. Šo sarakstu izveido un atjaunina, izmantojot īstenošanas aktu, ko Komisija pieņem saskaņā ar procedūru, kas noteikta Regulas Nr. 854/2004 19. panta 2. punktā.

33 Otrkārt, attiecīgajiem produktiem ir jābūt no uzņēmumiem, kuri iekļauti sarakstā, ko izveidojusi trešās valsts kompetentā iestāde, un attiecībā uz kuriem šī iestāde sniedz īpašas garantijas, kas minētas iepriekš šī sprieduma 29. un 30. punktā.

34 Tādējādi atšķirībā no to valstu sarakstiem, no kurām ir atļauts importēt noteiktus dzīvnieku izcelsmes produktus, sarakstus par eksportēšanas uzņēmumiem izveido un atjaunina trešo valstu kompetentās iestādes, kuras tos paziņo Komisijai; pēdējā minētā ir atbildīga tikai par šo sarakstu publiskošanu.

35 Šis uzdevumu sadalījums starp Komisiju un trešo valstu kompetentajām iestādēm, kā noteikts Regulā Nr. 854/2004, prasīja, lai Savienībā tiktu nodrošināts pasākums sabiedrības veselības aizsardzībai. Tādējādi saskaņā ar tās pašas regulas 12. panta 4. punkta c) apakšpunktu ikreiz, kad Komisija uzskata par nepieciešamu grozīt trešo valstu iestāžu izveidoto uzņēmumu sarakstu, ņemot vērā atbilstošu informāciju, piemēram, Savienības inspekcijas ziņojumus vai *RASFF* paziņojumus, kas šim nolūkam

ieviesti saskaņā ar 50. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV 2002, L 31, 1. lpp.), tā informē visas dalībvalstis un iekļauj šo jautājumu Pastāvīgās komitejas kompetentās nodaļas nākamās sanāksmes darba kārtībā, lai vajadzības gadījumā varētu lemt saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 19. panta 2. punktā minēto procedūru. Šīs procedūras rezultātā tiek pieņemts īstenošanas akts, piemēram, apstrīdētā īstenošanas regula, ar kuru groza to trešo valstu uzņēmumu sarakstu, kuru dzīvnieku izcelsmes produktus var importēt Savienībā.

36 Tādējādi Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunkts pilnvaro Komisiju pieņemt īstenošanas aktu, ar kuru groza trešo valstu kompetento iestāžu izveidotos sarakstus. No šī sprieduma 29. punkta izriet, ka šāda saraksta grozīšana var izrādīties nepieciešama, ja izcelsmes trešās valsts kompetento iestādi vairs nevar uzskatīt par tādu, kas sniedz minētās regulas 12. panta 2. punktā izklāstītās garantijas attiecībā uz noteiktiem uzņēmumiem. Šajā ziņā, kā to turklāt prasītājas apgalvo trešajā pamatā (skat. turpinājumā 97. punktu), šīs regulas 12. panta 4. punktā tiek prasīts Komisijai novērtēt nevis attiecīgo uzņēmumu individuālo rīcību kā tādu, bet tikai to, vai garantijas, ko attiecībā uz šiem uzņēmumiem sniedz kompetentās iestādes, ir ticamas. Šo ticamību var apšaubīt, ja tiek novēroti trūkumi minēto iestāžu organizācijā un darbībā, kā arī ņemot vērā darbības, ko tās veikušas situācijā, kad individuāli uzņēmumi neatbilst tās pašas regulas 12. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētajām prasībām. Tikai tad, ja apstākļi, kas attiecas uz vienu vai vairākiem uzņēmumiem, ir atbilstoši, novērtējot trešo valstu iestāžu sniegto garantiju ticamību, Komisija vajadzības gadījumā tiek aicināta tos ņem vērā.

37 Tāpat jāuzsver, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītājas (skat. turpinājumā 92. punktu), trešo valstu uzņēmumu sarakstā iekļautajiem uzņēmumiem, kuru dzīvnieku izcelsmes produktus var importēt Savienībā, saskaņā ar Savienības tiesībām nav individuālu tiesību eksportēt savus produktus Savienības tirgū. Pirmkārt, Savienības tiesību akti paredz, ka dzīvnieku izcelsmes produktu eksports uz Savienības tirgu ir atļauts tad, ja attiecīgā trešā valsts ir iekļauta Regulas Nr. 854/2004 11. pantā paredzētajā sarakstā. Otrkārt, prasītāju uzņēmumus šīs pašas regulas 12. pantā paredzētajos sarakstos iekļauj nevis Savienības iestāde, organizācija vai struktūra, bet gan tikai un vienīgi attiecīgās trešās valsts iestādes un tikai tāpēc, lai nodrošinātu garantiju sistēmas darbību, kas izklāstīta iepriekš 23.–34. punktā, jo īpaši attiecībā uz tās otro daļu, kas aprakstīta iepriekš 28.–30., 33. un 34. punktā.

38 Tādējādi tāds īstenošanas akts kā apstrīdētā īstenošanas regula, saskaņā ar kuru Komisija svītro noteiktus uzņēmumus no sarakstiem, kurus izveidojušas trešās valsts kompetentās iestādes, nav individuālu aktu kopums, kuru mērķis ir atsaukt tiesības, kādas šiem uzņēmumiem esot piešķirtas. Attiecīgais īstenošanas akts groza otro no diviem nosacījumiem, kas jāizpilda, kā norādīts iepriekš 33. punktā, attiecībā uz katru dzīvnieku izcelsmes produktu partiju, ko eksportē uz Savienības tirgu, proti, nosacījumu, kas attiecas uz garantijām, kādas sniedz izcelsmes trešās valsts iestādes, attiecībā uz šīs valsts atbilstošo tiesību aktu efektīvu piemērošanu. Ņemot vērā šo mērķi, apstrīdētajā īstenošanas regulā ir paredzēta norma, saskaņā ar kuru dzīvnieku izcelsmes produktu imports Savienības tirgū no šajā regulā minētajiem uzņēmumiem vairs nav atļauts. Šis noteikums attiecas uz visiem saimnieciskās darbības veicējiem, kuri var būt ieinteresēti importēt šādus produktus no šiem uzņēmumiem, kā arī uz Eiropas Savienības dalībvalstu muitas iestādēm, kā rezultātā apstrīdētā īstenošanas regula ir vispārpiemērojama (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2003. gada 30. septembris, *Eurocoton* u.c./Padome, C-76/01 P, EU:C:2003:511, 73. punkts).

39 Šajā kontekstā saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu ir jānoskaidro, vai un cik lielā mērā prasītājas tieši un attiecīgā gadījumā individuāli skar apstrīdētā īstenošanas regula.

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nosacījums, atbilstoši kuram fiziskai vai juridiskai personai ir jābūt tieši skartai ar lēmumu, par kuru tiek celta prasība, kā tas ir noteikts LESD 263. panta ceturtajā daļā, prasa, lai būtu izpildīti divi kumulatīvi kritēriji, proti, lai apstrīdētais pasākums, pirmkārt, tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrkārt, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir

atbildīgi par tā ieviešanu, jo tā ir pilnīgi automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citas starpnormas (skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 Šajā ziņā jākonstatē, ka tikai pašas apstrīdētās īstenošanas regulas dēļ produkti no uzņēmumiem, kas uzskaitīti šīs regulas pielikumā, vairs neatbilst otrajam nosacījumam, kas jāizpilda, lai tos varētu eksportēt uz Savienības tirgu (skat. iepriekš 28.–30., 33. un 34. punktu). Tādējādi minētajai īstenošanas regulai ir tieša ietekme uz prasītāju tiesisko stāvokli, jo tā *ipso iure* izslēdz jebkādu dzīvnieku izcelsmes produktu importu no uzņēmumiem, kas uzskaitīti tās pielikumā un pieder prasītājām. Turklāt šī regula neatstāj nekādu rīcības brīvību to dalībvalstu muitas iestādēm, kurām tā ir adresēta, jo tā ir pilnīgi automātiska un izriet tikai no Savienības tiesību aktiem, nepiemērojot citus starpposma noteikumus.

42 Tomēr nav strīda par to, ka prasītāju tiesisko stāvokli ietekmē tikai tas, ka apstrīdētās īstenošanas regulas mērķis ir svītrot prasītājām piederošos uzņēmumus no sarakstiem, kas izveidoti saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. pantu. Līdz ar to prasītājas šī īstenošanas regula skar tieši tiktāl, ciktāl tā attiecas uz šiem minētajiem uzņēmumiem.

43 Turklāt, ciktāl apstrīdētā īstenošanas regula ir vispārpiemērojams tiesību akts, kas nav leģislatīvs, tas ir reglamentējošs akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 23.–28. punkts un tajos minētā judikatūra).

44 Līdz ar to atbilde uz jautājumu par to, vai prasītāju *locus standi* atzīšana attiecībā uz apstrīdētās īstenošanas regulas atcelšanu prasa, lai šī regula prasītājas skar individuāli, ir atkarīga no tā, vai šī regula ietver īstenošanas pasākumus LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

45 Šajā ziņā ir jānorāda, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 41. punktā, ka ar apstrīdēto īstenošanas regulu *ipso iure* ir aizliegts jebkāds dzīvnieku izcelsmes produktu imports no tās pielikumā uzskaitītajiem uzņēmumiem, no kuriem divpadsmit pieder prasītājām. No tā izriet, ka Savienības vai dalībvalstu iestādēm nav jāveic nekādi īstenošanas pasākumi, lai šī īstenošanas regula stātos spēkā. Šajā kontekstā par minētās īstenošanas regulas īstenošanas pasākumu LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē varētu tikt uzskatīts tikai tāds dalībvalsts muitas iestāžu pieņemts akts, ar kuru tiek atteikts laist brīvā apgrozībā Savienības tirgū dzīvnieku izcelsmes produktus no uzņēmumiem, kuri pieder prasītājām un kuri ir uzskaitīti attiecīgās apstrīdētās īstenošanas regulas pielikumā.

46 Tomēr šāda akta pieņemšana neietilpst sistēmas, kas izveidota ar piemērojamajām normām, normālā darbībā. No Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punkta c) apakšpunkta izriet, ka no dienas, kad trešā valsts ir iekļauta šīs regulas 11. pantā paredzētajā sarakstā, šīs trešās valsts kompetentajām iestādēm jau izcelsmes valsts muitā ir jānobloķē visi sūtījumi, kas paredzēti eksportam uz šo tirgu no uzņēmuma, kas nav iekļauts to uzņēmumu sarakstā, kuriem atļauts eksportēt dzīvnieku izcelsmes produktus uz Savienības tirgu.

47 Tādējādi hipotētisks scenārijs, saskaņā ar kuru, neraugoties uz apstrīdētās īstenošanas regulas pieņemšanu, sūtījums no prasītājām piederoša uzņēmuma, kurš ir svītrots no attiecīgajiem sarakstiem, nonāktu līdz Savienības robežai, būtu jābalsta uz pieņēmumu, ka prasītājas ar Brazīlijas iestāžu palīdzību centīsies neievērot apstrīdēto īstenošanas regulu, īstenojot apiešanas praksi. Tomēr šādu pieņēmumu nevar ņemt vērā, veicot novērtējumu par reglamentējoša akta īstenošanas pasākumu esamību LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, jo ar Lisabonas līgumu šis noteikums tika grozīts. Šī noteikuma mērķis tostarp ir dot iespēju fiziskai vai juridiskai personai celt prasību par reglamentējošiem aktiem, kuri šo personu skar tieši un kuriem nav nepieciešami ieviešanas pasākumi, tādējādi izvairoties no gadījumiem, kad šādai personai būtu bijis jāpārkāpj tiesības, lai varētu vērsties

tiesā (spriedums, 2013. gada 6. jūnijs, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, T-279/11, EU:T:2013:299, 58. punkts; šajā ziņā skat. arī rīkojumu, 2012. gada 4. jūnijs, *Eurofer*/Komisija, T-381/11, EU:T:2012:273, 60. punkts).

48 Ja, neraugoties uz šo analīzi, tomēr būtu jāuzskata, ka apstrīdētā īstenošanas regula paredz īstenošanas pasākumus, katrā ziņā būtu jāsecina, ka šī regula prasītājas skar individuāli, jo regulas pielikumā katra no prasītājām ir uzskaitīta atsevišķi kā tajā minēto konkrēto uzņēmumu īpašnieces. Šajā ziņā minētā īstenošanas regula ietekmē prasītājas to statusa dēļ, kas tām ir īpašs un kas tās raksturo salīdzinājumā ar jebkuru citu personu, jo tās ir konkrētu šīs regulas pielikumā ietverto uzņēmumu īpašnieces un tādējādi tās tiek individualizētas līdzīgi kā šāda akta adresāti 1963. gada 15. jūlija sprieduma *Plaumann* /Komisija (25/62, EU:C:1963:17, 223. lpp.) izpratnē.

49 No iepriekš minētā izriet – kā apgalvo Komisija –, ka prasība ir pieņemama tikai tiktāl, ciktāl tā attiecas uz uzņēmumiem, kas pieder prasītājām. Tādējādi šīs prasības pieņemamā daļa sakrīt ar pakārtoto prasību atcelt tiesību aktu, un tas nozīmē, ka ir jāveic prasības pamatotības pārbaude.

Par lietas būtību

50 Vispirms ir jāizvērtē sestais pamats.

Par sesto pamatu attiecībā uz LESD 291. panta 3. punkta un Regulas Nr. 182/2011 3., 10. un 11. panta pārkāpumu

51 Prasītājas apgalvo, ka projekts, kura rezultātā tika pieņemta apstrīdētā īstenošanas regula, tika iekļauts Pastāvīgās komitejas darba kārtībā atzinuma saņemšanai 2018. gada 19. aprīlī. Tomēr attiecīgais projekts tika iesniegts šai komitejai tajā pašā dienā, pārkāpjot Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktu, kas paredz vismaz četrpadsmit dienu laikposmu no īstenošanas akta projekta iesniegšanas līdz komitejas sanāksmei. Šis termiņš ir būtisks procedūras noteikums, kura pārkāpšana padara minēto īstenošanas regulu par spēkā neesošu. Šāds pārkāpums arī apšauba Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei piešķirtās pārbaudes tiesības saskaņā ar tās pašas regulas 10. panta 4. punktu un 11. pantu.

52 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunktu ikreiz, kad Komisija prasa Pastāvīgajai komitejai grozīt to uzņēmumu sarakstu, no kuriem Savienībā var importēt dzīvnieku izcelsmes produktus, šī komiteja pieņem lēmumu "saskaņā ar [šīs regulas] 19. panta 2. punktā minēto procedūru".

53 Saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 19. panta 2. punktu, ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Padomes Lēmuma 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV 1999, L 184, 23. lpp.), 5. un 7. pantu.

54 Lēmums 1999/468 tika pieņemts, pamatojoties uz EKL 202. pantu (tagad pēc grozījumiem LESD 291. pants).

55 Saskaņā ar LESD 291. panta 2. un 3. punktu:

"2. Ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai, īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un Līguma par Eiropas Savienību 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos, Padomei īstenošanas pilnvaras.

3. Piemērojot 2. punktu, Eiropas Parlaments un Padome, pieņemot regulas saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, iepriekš paredz normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kas attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu."

56 Piemērojot LESD 291. panta 3. punktu, Parlaments un Padome pieņēma Regulu Nr. 182/2011, ar kuru tika atcelts Lēmums 1999/468.

57 Regulas Nr. 182/2011 13. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ja pamataktos, kas pieņemti pirms šīs regulas stāšanās spēkā, ir paredzēta Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošana saskaņā ar Lēmumu [1999/468], piemēro šādus noteikumus:

"[..]

c) ja pamataktā ir atsauce uz Lēmuma [1999/468] 5. pantu, piemēro šīs regulas 5. pantā minēto pārbaudes procedūru [..]."

58 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 182/2011 13. panta 2. punktu, "piemērojot 1. punktu, visām pašreizējām komitejām piemēro šīs regulas 3. un 9. pantu".

59 No Regulas Nr. 182/2011 13. panta 1. punkta c) apakšpunkta, lasot to kopā ar Regulas Nr. 854/2004 normām, kas minētas iepriekš 52. un 53. punktā, izriet, ka Pastāvīgā komiteja šajā gadījumā iesaistās saskaņā ar šīs pašas regulas 5. pantā paredzēto pārbaudes procedūru.

60 Visbeidzot, saskaņā ar Regulas Nr. 182/2011 3. pantu "Kopīgi noteikumi":

"1. Šajā pantā paredzētos kopīgos noteikumus piemēro visām procedūrām, kas minētas 4. līdz 8. pantā.

[..]

3. Priekšsēdētājs iesniedz komitejai tā īstenošanas akta projektu, [kas] jāpieņem Komisijai.

Izņemot pienācīgi pamatotus gadījumus, priekšsēdētājs sasauc sanāksmi ne agrāk kā četrpadsmit dienas pēc īstenošanas aktu projektu un darba kārtības projekta iesniegšanas komitejai. Komiteja sniedz savu atzinumu par īstenošanas aktu projektiem termiņā, ko priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Termiņi ir samērīgi un tādi, kas dod komitejas locekļiem praktisku iespēju laikus izskatīt īstenošanas akta projektu un izteikt savu viedokli.

4. Kamēr komiteja nav sniegusi atzinumu, ikviens komitejas loceklis var ierosināt grozījumus, un priekšsēdētājs var iesniegt akta projekta grozītas versijas."

61 Jāatzīmē, ka Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punktā noteiktās prasības ir būtiskas procesuālas normas, ko uzliek LESD kā svarīgas procesuālas prasības attiecībā uz procedūras likumību, kuru pārkāpšanas rezultātā attiecīgais akts tiek atzīts par spēkā neesošu (spriedums, 2017. gada 20. septembris, *Tilly-Sabco*/Komisija, C-183/16 P, EU:C:2017:704, 114. punkts).

62 Tā kā LESD 291. panta 3. punktā ir tieši paredzēts, ka dalībvalstis veic kontroli attiecībā uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu, kas tai ir uzticētas atbilstoši šī panta 2. punktam, ir jāatzīst, ka četrpadsmit dienu termiņa, kuru attaisnotos gadījumos var arī saīsināt, mērķis ir nodrošināt informācijas sniegšanu dalībvalstu valdībām ar tās pārstāvošo komitejas locekļu starpniecību par Komisijas priekšlikumiem, lai šīs valdības, izmantojot iekšējās un ārējās konsultācijas, varētu definēt nostāju ar mērķi nodrošināt katras no tām interešu aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. septembris, *Tilly-Sabco*/Komisija, C-183/16 P, EU:C:2017:704, 103. punkts).

63 Šajā gadījumā no prasības pieteikuma 212.–214. punkta izriet, ka prasītājas savus argumentus pamato ar faktu, ka Komisija 2018. gada 19. aprīlī iesniedza Pastāvīgajai komitejai projektu, kura rezultātā tika pieņemta apstrīdētā īstenošanas regula, tas ir, tās sanāksmes dienā, kurā komiteja izskatīja projektu, neievērojot četrpadsmit dienu termiņu, kas paredzēts Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta otrajā daļā (skat. iepriekš 60. punktu).

64 Šajā ziņā no Komisijas sagatavotajiem Pastāvīgās komitejas reģistra izrakstiem izriet, ka 2018. gada 21. februārī Komisija šai komitejai bija iesniegusi apstrīdētās īstenošanas regulas projektu un ka šī projekta pirmā grozītā versija tika iesniegta 2018. gada 10. aprīlī. Komisija piebilst, ka šī projekta otrā grozītā versija, kas šai komitejai tika iesniegta 2018. gada 19. aprīlī, attiecās tikai uz tīri formāli izdarītu papildu grozījumu, kurā kā ierosināto pasākumu spēkā stāšanās datums bija norādīta otrā diena pēc minētās īstenošanas regulas publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* iepriekš paredzētās piecpadsmitās dienas vietā. Šo faktu versiju apstiprina dokumenti, ko Komisija 2019. gada 30. janvārī un 13. decembrī iesniedza procesa organizatorisko pasākumu ietvaros.

65 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 182/2011 3. panta 4. punkts paredz – kamēr komiteja nav sniegusi atzinumu, priekšsēdētājs var iesniegt akta projekta grozītas versijas (skat. iepriekš 60. punktu).

66 No minēta izriet, ka pretēji prasītāju apgalvotajam šajā gadījumā nav konstatējams Regulas Nr. 182/2011 3. panta 3. punkta pārkāpums.

67 Visbeidzot, ciktāl prasītājas pamato apgalvoto citu normu, uz kurām tās atsaucas, pārkāpumu, proti, LESD 291. panta 3. punkta un Regulas Nr. 182/2011 10. un 11. panta pārkāpumu, tikai un vienīgi ar četrpadsmit dienu termiņa neievērošanu, kāds ir paredzēts vienīgi šīs pašas regulas 3. panta 3. punktā, šajā gadījumā nevar konstatēt nekādu šo citu norādīto normu pārkāpumu.

68 No tā izriet, ka sestais pamats ir jānoraida.

Par pirmo pamatu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

69 Prasītājas apgalvo, ka saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu apstrīdētajai īstenošanas regulai Komisijai vajadzēja norādīt īpašus iemeslus, kādēļ tā uzskatīja, ka katrs no attiecīgajiem uzņēmumiem bija jāsvītro no sarakstiem, kas paredzēti Regulas Nr. 854/2004 12. pantā. Pirmkārt, saskaņā ar minētās īstenošanas regulas 4. apsvērumu šī regula bija balstīta uz brīdinājumiem par salmonellas klātbūtni mājputnu gaļā un mājputnu gaļas produktos no vairākiem Brazīlijas uzņēmumiem, taču nenorādot, kuri ir šie konkrētie uzņēmumi. Turklāt no šīs īstenošanas regulas pielikuma izriet, ka Komisija ir svītrojusi dažus uzņēmumus, kas pieder pirmajai prasītājai, no to uzņēmumu saraksta, kuriem atļauts ievest mājas nagaiņu gaļu un gaļas produktus, kaut gan šis īstenošanas regulas 4. apsvērums nebija piemērojams šāda veida produktiem.

70 Otrkārt, saskaņā ar apstrīdētās īstenošanas regulas 5. apsvērumu Brazīlijas iestādes nevarēja novērst konstatētos trūkumus, un tas nozīmēja, ka nebija pietiekamu garantiju, lai apgalvotu, ka uzņēmumi, uz kuriem attiecas 4. apsvērums, atbilst Savienības prasībām. Tas, ka nav skaidrības par šī novērtējuma faktisko un juridisko pamatu un nav identificēti attiecīgie uzņēmumi, ir uzskatāms par pamatojuma neesamību.

71 Treškārt, apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērums esot pretrunīgs, jo tajā ir atsauce, ņemot vērā vienus un tos pašus faktus, uz pierādītas krāpšanas gadījumiem un notiekošu izmeklēšanu un nav paskaidrots, kāpēc attiecīgā izmeklēšana novestu pie uzticības zaudēšanas, nevis tās stiprināšanas. Turklāt attiecīgajā īstenošanas regulā nav norāžu uz faktiem, kas attiektos uz katru no tajā minētajiem uzņēmumiem.

72 Jāatgādina, ka LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes – akta autores – argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot pieņemtā akta pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāvērtē atkarībā no lietas apstākļiem, jo īpaši no izskatāmā tiesību akta satura, norādītā pamatojuma rakstura un interesēm paskaidrojumu saņemšanā, kas var būt šī tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (spriedums, 2003. gada 11. septembris, Austrija/Padome, C-445/00, EU:C:2003:445, 49. punkts).

73 Runājot par vispārpiemērojamiem aktiem, tādiem kā apstrīdētā īstenošanas regula (skat. iepriekš 38. punktu), pamatojums var aprobežoties ar norādi uz vispārējo situāciju, kuras dēļ tas ir pieņemts, un ar norādi uz vispārējiem mērķiem, kādus paredzēts sasniegt (spriedums, 2003. gada 9. septembris, *Kik*/ITSB, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 102. punkts).

74 Tāpat jāatgādina, ka pretēji tam, ko iesaka prasītājas vairākās savu procesuālo rakstu vietās (skat. turpinājumā 92. punktu), Savienības tiesību akti tām nepiešķir individuālas tiesības, kuru mērķis ir ļaut tām eksportēt savus produktus uz Savienības tirgu (skat. iepriekš 37. punktu). Kā izklāstīts iepriekš 23.–34. punktā, tāda akta kā apstrīdētā īstenošanas regula mērķis nav atņemt individuālas tiesības, ko piešķir citi Savienības tiesību akti; šajā nolūkā būtu jāuzsāk izmeklēšana par iesaistītās personas rīcību, kuras rezultātā tiek pieņemts individuāls akts ar pamatojuma izklāstu, kurā sīki aprakstīta pārmestā rīcība.

75 Šādu realitāti vēl vairāk izceļ tiesiskā regulējuma, saskaņā ar kuru darbojas eksportējošie uzņēmumi, kas reģistrēti trešajās valstīs (skat. iepriekš 23.–34. punktu), salīdzinājums ar tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru darbojas Savienības uzņēmumi.

76 It īpaši jānorāda, pirmkārt, ka uz Savienības uzņēmumiem saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 3. pantu attiecas apstiprināšanas prasība. Apstiprināšanas procedūra tiek sākta pēc tirgus dalībnieka pieprasījuma, un pašu apstiprinājumu piešķir dalībvalstu kompetentās iestādes saskaņā ar nosacījumiem un kārtību, kāda noteikta Regulas Nr. 882/2004 31. panta 2. punktā. Šajā nolūkā tirgus dalībniekam ir jāpierāda, ka viņš atbilst attiecīgajām Savienības tiesību aktu prasībām attiecībā uz dzīvnieku barību vai pārtikas precēm. Apstiprinājums piešķir Savienības uzņēmumiem – tirgus dalībniekiem – individuālas tiesības laist Savienības tirgū dzīvnieku izcelsmes produktus. Turklāt šīs pēdējās minētās regulas 54. panta 2. punkts paredz virkni citu piespiedu pasākumu, kas dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir jāveic attiecībā uz uzņēmumiem, kuri nepilda savas saistības saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem. No minētā izriet, ka Savienības uzņēmumu – tirgus dalībnieku – individuālās tiesības saskaņā ar Savienības tiesībām var ierobežot tikai ar nosacījumiem, kas paredzēti šīs pašas regulas 31. panta 2. punkta e) apakšpunktā attiecībā uz apstiprinājuma atsaukšanu nopietnu pārkāpumu vai atkārtotas ražošanas apturēšanas gadījumā, kā arī nosacijumiem, kas paredzēti šīs pašas regulas 54. panta 1.–3. punktā, kurā ir noteikti vairāki citi piespiedu pasākumi neatbilstības gadījumā. Šie noteikumi paredz uzsākt procedūru pret attiecīgo uzņēmumu – tirgus dalībnieku –, kuras rezultātā tiek pieņemts individuāls akts ar pamatojumu, kurā norādīts šī minētā tirgus dalībnieka izdarītais pārkāpums vai pārkāpumi.

77 Otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 4.–8. pantu dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir jāveic virkne oficiālu kontroļu attiecībā uz visiem dzīvnieku izcelsmes produktiem, uz kuriem attiecas šī regula.

78 No minētā izriet, ka Savienības uzņēmumi – tirgus dalībnieki – var uzsākt apstiprināšanas piešķiršanas procedūru, kas notiek, ja pieteikuma iesniedzējs atbilst noteiktiem objektīviem kritērijiem. Uzņēmumiem, kam ir šāds apstiprinājums, tādējādi ir individuālas tiesības laist Savienības tirgū dzīvnieku izcelsmes produktus, – tiesības, kuras var atsaukt tikai iepriekš 76. punktā aprakstītajos

apstākļos. Apmaiņā pret tām dalībvalstis saskaņā ar Savienības tiesību aktiem uzņemas saistības, uz kurām ir atsauce iepriekš 76. punktā, turklāt Komisijai attiecībā uz šīm saistībām ir Līgumā paredzētās piespiedu pilnvaras.

79 Pretstatā šai situācijai no Regulas Nr. 854/2004 11. un 12. panta izriet, ka trešo valstu uzņēmumu iespējai eksportēt dzīvnieku izcelsmes produktus uz Savienības tirgu ir nepieciešama, pirmkārt, attiecīgās valsts iekļaušana un, otrkārt, attiecīgā uzņēmuma iekļaušana šajās tiesību normās paredzētajos sarakstos. Pirmkārt, Savienības likumdevējs nav piešķīris ieinteresēto trešo valstu uzņēmumiem – tirgus dalībniekiem – nekādu lomu ar tiem saistīto procedūru sākšanā, kā arī nav piešķīris tiem iespēju vērsties Komisijā gadījumā, ja trešās valsts kompetentā iestāde atsakās tos iekļaut attiecīgajos sarakstos. Otrkārt, attiecīgās procedūras neizraisa Savienības akta pieņemšanu, ar kuru piešķir individuālas tiesības, kuras var atsaukt tikai tad, kas beidzies process, kas uzsākts pret katru no attiecīgajiem uzņēmumiem. Kā paskaidrots iepriekš, ar šo regulu ieviestās divu līmeņu sistēmas mērķis ir dot Komisijai iespēju novērtēt, vai trešās valsts kompetentās iestādes sniedz šīs regulas 11. un 12. pantā prasītās garantijas (skat. iepriekš 24.–38. punktu). No vienas puses, uzņēmuma svītrošana no strīdīgajiem sarakstiem nav līdzvērtīga to individuālo tiesību atsaukšanai, kuras piešķir saskaņā ar Savienības tiesību aktiem (skat. iepriekš 38. punktu), un, no otras puses, ne Komisijai, ne dalībvalstīm nav piespiedu pilnvaru attiecībā uz uzņēmumiem ārpus Savienības vai trešajām valstīm, uz kurām tieši neattiecas pienākumi, kas noteikti Savienības tiesībās.

80 Turpretī, ņemot vērā šīs atšķirības, Komisija var brīvi paaugstināt to garantiju ticamības slieksni, kuras sniedz trešās valsts kompetentās iestādes, līdz tik augstam īpašam līmenim, ka tā var pieprasīt no trešo valstu kompetentajām iestādēm, ņemot vērā būtiskos parametrus, gandrīz nesasniedzamu izpildes līmeni.

81 Šajā kontekstā iepriekš 72. un 73. punktā izklāstītais pamatojums nozīmē, ka Komisijai ir jāizklāsta iemesli, kuru dēļ tā uzskatīja, ka Brazīlijas iestādes vairs nepiedāvā, runājot par attiecīgajiem uzņēmumiem, garantijas, kas paredzētas Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktā.

82 Ja attiecīgie iemesli skar jautājumus, kas saistīti ar noteiktiem uzņēmumiem, tad ar tiem saistītajā pamatojumā attiecīgie fakti būtu jāapraksta kā būtiska informācija Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunkta izpratnē, bet tikai tiktāl, ciktāl nepieciešams izskaidrot, kāpēc, ņemot vērā attiecīgās valsts iestāžu rīcību vai paziņojumus, Komisija uzskata, ka šīs iestādes vairs nesniedz šīs regulas 12. panta 2. punktā prasītās garantijas.

83 Šajā gadījumā no apstrīdētās īstenošanas regulas pielikuma izriet, ka prasītājām piederošie uzņēmumi, kas minēti šajā regulā, ir uzskaitīti četrās dažādās tabulās. Pirmā tabula attiecas uz mājas nagaiņu gaļu (nozaru nomenklatūras I iedaļa), un tajā ir viens uzņēmums, kas pieder pirmajai prasītājai. Otrā tabula attiecas uz mājputnu un zaķveidīgo gaļu (nozaru nomenklatūras II iedaļa), un tajā ir astoņi uzņēmumi, kas pieder pirmajai prasītājai, un divi uzņēmumi, kas pieder otrajai prasītājai. Trešā tabula attiecas uz malto gaļu, gaļas produktiem un mehāniski atdalītu gaļu (nozaru nomenklatūras V iedaļa), un tajā tostarp ir iekļauti astoņi uzņēmumi, kas pieder pirmajai prasītājai, un viens uzņēmums, kas pieder otrajai prasītājai. Ceturtā tabula attiecas uz gaļas produktiem (nozaru nomenklatūras VI iedaļa), un tajā ir seši uzņēmumi, kas pieder pirmajai prasītājai.

84 Apstrīdētās īstenošanas regulas 4. un 5. apsvērumā Komisija paziņoja, ka Brazīlijas iestādes tika aicinātas veikt vajadzīgos koriģējošos pasākumus, lai labotu nopietnus un atkārtotus gadījumus, kad nav tikušas ievērotas Savienības prasības salmonellas klātbūtnes dēļ mājputnu gaļā un mājputnu gaļas izstrādājumos. Tomēr no informācijas, ko sniegušas tās pašas iestādes, un no oficiālajām kontrolēm, kas tika veiktas uz Savienības robežām, izriet, ka vajadzīgie pasākumi nav veikti, tāpēc attiecīgo uzņēmumu produktu laišana tirgū radīja risku sabiedrības veselībai. Šie iemesli attiecas uz desmit uzņēmumiem, kas pieder prasītājām un ir norādīti minētās īstenošanas regulas pielikuma otrajā tabulā.

85 Turklāt saskaņā ar apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumu izmeklēšana par krāpšanas gadījumiem, kas 2018. gada martā tika atklāti Brazīlijā, liecina, ka nebija pietiekamu garantiju, ka prasītājām piederošie un no strīdīgajiem sarakstiem izņemtie uzņēmumi atbilst attiecīgajām Savienības prasībām. Šis pamatojums attiecas uz visiem prasītāju uzņēmumiem, kas uzskaitīti apstrīdētās īstenošanas regulas pielikuma četrās tabulās. Šajā ziņā jākonstatē, ka šīs krāpšanas, kas attiecās uz laboratorijas sertifikātiem gaļai (ieskaitot mājputnu gaļu un mājputnu gaļas produktus), ko eksportē uz Savienību, raksturs ir tāds, kas pats par sevi var apšaubīt Brazīlijas iestāžu sniegto garantiju saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu ticamību, un tas ir apstāklis, kas saskaņā ar šo pašu apsvērumu padara šo uzņēmumu produktus par risku cilvēku veselībai.

86 Šajā pamatojumā ir ietverti visi elementi, kas vajadzīgi, lai, ņemot vērā piemērojamo tiesisko regulējumu, saprastu iemeslus, kuru dēļ tika pieņemta apstrīdētā īstenošanas regula gaļas un gaļas produktu jomā, ieskaitot mājputnu gaļu.

87 Apstrīdētajā īstenošanas regulā minētie apstākļi ir saistīti ar garantijām, kuras Brazīlijas kompetentajām iestādēm jāsniedz saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu; šim apstāklim ir acīmredzama saikne ar sabiedrības veselības aizsardzību, kas ir šīs regulas mērķis. Šie pamati arī ļauj prasītājām kā personām, kurām ir tiesības lūgt atcelt apstrīdēto īstenošanas regulu, celt prasību, apstrīdot to konstatējumu precizitāti, uz kuriem balstīta Komisijas rīcība.

88 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka pretēji prasītāju apgalvojumiem Komisijai nebija pienākuma apstrīdētajā īstenošanas regulā norādīt, kādi konkrēti brīdinājumi, ko pēc katras kontroles uz Savienības robežām ir izteikušas dalībvalstu iestādes, attiecās uz katru no minētās regulas pielikumā uzskaitītajiem uzņēmumiem vai kuri konkrēti fakti ir pamatā apsūdzībai par sertifikācijas krāpšanu attiecībā uz katru no attiecīgajiem uzņēmumiem.

89 Pirmkārt, tā kā Komisija apstrīdētās īstenošanas regulas 5. apsvērumā norāda, ka no konkrētā saraksta tika svītroti tikai attiecīgie uzņēmumi, prasītājām ir iespēja pārbaudīt, vai attiecībā uz produktiem, kas nosūtīti no šajā pielikumā uzskaitītajiem uzņēmumiem, ir tikuši izteikti brīdinājumi un vai šo brīdinājumu skaitu, ja tāds ir, var uzskatīt par nozīmīgu. Otrkārt, iemesls, kas minēts šīs īstenošanas regulas 6. apsvērumā, saskaņā ar kuru piemērojamajā sertifikācijas sistēmā ir trūkumi, kas ilustrēti dokumentos, kuri saistīti ar Brazīlijas policijas un tiesu iestāžu veikto izmeklēšanu attiecībā uz gaļu un gaļas izstrādājumiem, ir pietiekams, ņemot vērā izvirzīto mērķi aizsargāt cilvēku veselību, lai atbalstītu tāda tiesību akta kā šī īstenošanas regula rezolutīvo daļu. Turklāt tas, ka Brazīlijas iestādes pašas ir atklājušas krāpšanu, un tas, ka tās veic izmeklēšanu, kas joprojām turpinās, neliecina par pretrunīgu pamatojumu. Ņemot vērā Regulā Nr. 854/2004 deklarēto mērķi aizsargāt cilvēku veselību, Komisijai ir tiesības reaģēt uz konkrētām aizdomām par krāpšanu saistībā ar produktu sertifikāciju, ja šīs aizdomas rada nopietnas šaubas par trešās valsts iestāžu sistēmiskajām spējām sniegt garantijas, kas noteiktas šīs regulas 12. panta 2. punktā, negaidot šīs izmeklēšanas galīgo iznākumu.

90 Visbeidzot, pretēji prasītāju apgalvotajam uz nagaiņu gaļas nozari un gaļas produktu nozari attiecas apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērums, kas vispārīgi atsaucas uz "gaļu". Šis apstāklis izskaidro, kāpēc daži no uzņēmumiem, kas pieder prasītājām, ir minēti īstenošanas regulas pielikuma pirmajā un ceturtajā tabulā, kuras ir veltītas attiecīgajiem produktiem.

91 No minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu attiecībā uz prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

92 Prasītājas apgalvo, ka apstākļi, kas saistīti ar apstrīdētās īstenošanas regulas pieņemšanu, pārkāpj viņu tiesības uz aizstāvību, ko aizsargā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunkts. Pēc to domām, Komisija neesot tās informējusi par pierādījumiem, kas iesniegti pret viņām, un neesot tās aicinājusi paust savu viedokli šajā sakarā pirms šīs īstenošanas regulas

pieņemšanas. Tāpat tās apgalvo, ka šī iestāde neesot izpildījusi viņu lūgumus tikt uzklausītām. Tomēr tās procedūras rezultātā, kura ieviesta ar Regulas Nr. 854/2004 12. pantu, tās saskaņā ar Komisijas aktu zaudētu tiesības eksportēt attiecīgos produktus uz Savienības tirgu tādu faktu dēļ, kas saistīti ar viņu individuālo rīcību. No tā prasītājas secina, ka iespējamais dialogs ar Brazīlijas iestādēm neaizstāj to, ka iestādei, kas ir pieņēmusi tām nelabvēlīgu aktu, ir jāievēro viņu tiesības uz aizstāvību.

93 Saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktu tiesības uz labu pārvaldību ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt. Tiesību uz aizstāvību ievērošana ikvienā procedūrā, kura sākta pret kādu personu un kuras rezultātā var tikt pieņemts šai personai nelabvēlīgs akts, ir Savienības tiesību pamatprincips, kas ir jānodrošina, pat ja attiecīgajai procedūrai nav vispār nekāda tiesiskā regulējuma. Šis princips nozīmē, ka tādu lēmumu adresātiem, ar ko būtiski tiek skartas viņu intereses, ir jādod iespēja atbilstoši darīt zināmu savu viedokli par viņiem izvirzīto apsūdzību, kas ir apstrīdētā akta pamatā (spriedumi, 2000. gada 21. septembris, *Mediocurso*/Komisija, C-462/98 P, EU:C:2000:480, 36. un 43. punkts, un 2009. gada 1. oktobris, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*/Padome, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 83. punkts).

94 Turpretim, runājot par vispārpiemērojamiem aktiem, izņemot tad, ja pastāv tiesību norma, ar kuru ir noteikts pretējais, ne vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas process, ne arī paši šie akti pēc savas būtības neparedz, pamatojoties uz vispārīgiem Savienības tiesību principiem – tādiem kā tiesības tikt uzklausītam, saņemt konsultāciju un tikt informētam –, skarto personu piedalīšanos (rīkojumi, 1997. gada 30. septembris, *Federolio*/Komisija, T-122/96, EU:T:1997:142, 75. punkts; 2007. gada 11. septembris, *Honig-Verband*/Komisija, T-35/06, EU:T:2007:250, 45. punkts, un spriedums, 2016. gada 15. septembris, *TAO-AFI* un *SFIE-PE*/Parlaments un Padome, T-456/14, EU:T:2016:493, 69. punkts).

95 Šajā gadījumā, kā tas izriet no šī sprieduma 23.–38. punkta, īstenošanas regula ir vispārpiemērojams akts, kas pieņemts, pamatojoties uz novērtējumu, ka Brazīlijas iestāžu sniegtās garantijas attiecībā uz to, ka daži trešās valsts uzņēmumi efektīvi ievēro valsts tiesību aktus, nav ticamas.

96 No minētā izriet, ka procedūra, kuras rezultātā tika pieņemta apstrīdētā īstenošanas regula, netika sākta pret prasītājām un tās rezultātā netika pieņemts individuāls prasītājām adresēts pasākums. Turklāt Regulā Nr. 854/2004 nav normu, kas tādām personām kā prasītājas piešķirtu tiesības tikt uzklausītām. Līdz ar to Komisijai nebija jālūdz prasītājas iesniegt apsvērumus par faktiem, kas ņemti vērā, pieņemot apstrīdēto īstenošanas regulu, un tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punkta un 4. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu

97 Pēc prasītāju domām, tikai atsevišķu uzņēmumu svītrošana no strīdīgajiem sarakstiem liecina, ka Komisija ir novērtējusi katra no tiem individuālo rīcību, kaut gan apstrīdētās īstenošanas regulas juridiskais pamats, proti, Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunkts, atļauj novērtēt tikai Brazīlijas kompetento iestāžu darbības efektivitāti.

98 Pat pieņemot, ka apstrīdētās īstenošanas regulas pamatā esošie iemesli attiecas uz novērtējumu, ko Komisija veikusi, ņemot vērā šo iestāžu efektivitāti, šajā vērtējumā ir pieļautas acīmredzamas kļūdas. Konkrētāk, saskaņā ar prasītāju teikto, pirmkārt, Brazīlijas iestādēm adresētais aicinājums veikt nepieciešamos koriģējošos pasākumus pēc salmonellu atklāšanas mājputnu gaļā un mājputnu gaļas izstrādājumos attiecas uz rekomendācijām, kas sniegtas 2017. gada maija revīzijas ziņojumā. Tomēr no ziņojuma, kas izveidots pēc otrās revīzijas, kura veikta laikā no 2018. gada janvāra beigām līdz februāra sākumam, izriet, ka Brazīlijas iestādes ir veikušas īstenošanas pasākumus, kas prasīti minētajās rekomendācijās.

99 Otrkārt, laika posmā no 2017. gada 1. marta līdz 2018. gada 19. aprīlim *RASFF* paziņojumi tika iesniegti tikai par 41 lietu saistībā ar divpadsmit uzņēmumiem, kuri tika svītroti no strīdīgajiem sarakstiem un piederēja prasītājām. No vienas puses, tajā pašā laika posmā no attiecīgajiem uzņēmumiem tika iegūti 6766 konteineri, kuri tika eksportēti uz Savienību saskaņā ar pastiprinātu kontroles režīmu, kas ietver sistemātiskas ievedmuitas kontrolei pakļauto sūtījumu pārbaudes. No otras puses, laika posmā no 2017. gada 19. jūnija (datuma, kad Brazīlijas iestādes sāka kontrolēt visus eksportam paredzētos sūtījumus) līdz 2018. gada 19. aprīlim par deviņiem uzņēmumiem, kas pieder prasītājām, tika iesniegti no nulles līdz diviem *RASFF* paziņojumiem un par diviem citiem uzņēmumiem tika iesniegti no četriem līdz sešiem *RASFF* paziņojumiem. Turklāt tas, ka Brazīlijas iestādes 2018. gada martā apturēja divu prasītājām piederošu uzņēmumu apstiprināšanu, stājās spēkā tikai minētā gada aprīlī, tāpēc šai apturēšanai nevar piedēvēt minimālo *RASFF* paziņojumu skaitu 2018. gada pirmajos trijos mēnešos. Tomēr šķiet, ka Komisija nav izdarījusi secinājumus no 140 *RASFF* paziņojumiem, kas tika izdoti laika posmā no 2017. gada 1. marta līdz 2018. gada 19. aprīlim attiecībā uz uzņēmumiem, kuri nepieder prasītājām un kuri nav svītroti no strīdīgajiem sarakstiem.

100 Treškārt, no attiecīgajiem statistikas datiem izriet, ka konteineru procentuālais daudzums no uzņēmumiem, kas pieder prasītājām un kas ir svītroti no strīdīgajiem sarakstiem, ņemot vērā konstatēto salmonellas klātbūtni pastiprināto pārbaužu laikā, ir aptuveni trešdaļa no attiecīgā procentuālā daudzuma, kāds tika konstatēts attiecībā uz produktiem no Eiropas uzņēmumiem, kuriem tomēr vajadzētu atbilst Savienības tiesiskajam regulējumam. Septiņiem uzņēmumiem, kas pieder prasītājām, attiecīgais procents ir no 0 līdz 3,1 %. Turklāt saistībā ar prasītājām piederošajiem uzņēmumiem laika posmā no 2018. gada 1. janvāra līdz 19. aprīlim tika sagatavots tikai viens *RASFF* paziņojums. No minētā izriet, ka *RASFF* paziņojumu skaitu par prasītājām piederošajiem uzņēmumiem nekādā gadījumā nevar kvalificēt kā nozīmīgu un nevar uzskatīt, ka konstatētie neatbilstības gadījumi liecina par vispārējo uzņēmējdarbības kultūru. Šis apstāklis ir atspoguļots īstenošanas regulas pirmajā projektā, kurš 2018. gada 21. februārī tika iesniegts Pastāvīgajai komitejai atzinuma saņemšanai (skat. iepriekš 3. punktu) un kurā nav minēts gandrīz neviens no prasītājām piederošajiem uzņēmumiem.

101 Ceturtkārt, salmonellas klātbūtne gaļas produktos, kas nav mājputnu gaļa, no uzņēmumiem, kas pieder prasītājām un kas ir izņemti no strīdīgajiem sarakstiem, nav konstatēta, kā rezultātā apstrīdētās īstenošanas regulas 4. un 5. apsvērumā šajā ziņā ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

102 Piektkārt, pēc prasītāju domām, Komisijas 2018. gadā sagatavotā ziņojuma secinājumi pēc otrās revīzijas (skat. iepriekš 98. punktu) apstiprina, ka Brazīlijas iestādes ir veikušas visus nepieciešamos pasākumus ne tikai, lai konstatētu krāpšanas gadījumus, kas tika minēti apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumā, bet arī lai nodrošinātu produktu, kurus eksportē uz Savienības tirgu, turpmāku atbilstību. Šie pasākumi ietvēra lēmumu, kas tika pieņemts 2018. gada martā, piesardzības nolūkos apturēt eksportu no dažiem uzņēmumiem, kas pieder prasītājām. Turklāt kontroles, ko Komisija veica prasītājām piederošos trīs uzņēmumos, neatklāja acīmredzamas nepilnības. Tā kā šajā izmeklēšanā tika apšaubīts tikai viens no uzņēmumiem, no kuriem pirmajai prasītājai ir atļauts eksportēt mājputnu gaļu uz Savienību, un tiesas izmeklēšana, uz kuru Komisija atsaucas tajā pašā apsvērumā, attiecas uz laikposmu no 2012. gada līdz 2017. gada sākumam vai vēlāk, Komisijas izvirzītie apstākļi neliek apšaubīt Brazīlijas iestāžu sniegto garantiju ticamību attiecībā uz prasītāju uzņēmumiem, kas svītroti no apstrīdētajiem sarakstiem.

103 No šī sprieduma 96.–102. punkta izriet, ka prasītāju argumentāciju veido divas daļas. Pirmā daļa ir balstīta uz tiesību kļūdu, kas ietver Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunkta pārkāpumu (skat. iepriekš 97. punktu). Otrā daļa ir balstīta uz acīmredzamu kļūdu Komisijas vērtējumā par Brazīlijas iestāžu sniegto garantiju ticamību saistībā ar prasītājām piederošiem uzņēmumiem (skat. iepriekš 98.–102. punktu).

104 Vispirms ir jānoraida šī pamata pirmā daļa, saskaņā ar kuru Komisija faktiski esot novērtējusi katra no īstenošanas regulā minētajiem uzņēmumiem individuālo izturēšanos, pārkāpjot Regulas Nr. 854/2004 12. panta 4. punkta c) apakšpunktu (skat. iepriekš 97. punktu). Kā tas izriet no šī sprieduma 82.–87. punkta, šīs īstenošanas regulas apsvērumos atsauce uz faktiem, kas attiecas uz prasītājām piederošajiem uzņēmumiem, kuri ir svītroti no strīdīgajiem sarakstiem, ir izdarīta tikai tiktāl, ciktāl ir jāpaskaidro iemesli, kādēļ Komisija, vienlaikus ņemot vērā arī attiecīgās trešās valsts iestāžu rīcību vai paziņojumus, uzskata, ka trešās valstis vairs nesniedz garantijas, kas noteiktas Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktā. Turklāt šī atsauce ir izskaidrojama arī ar nepieciešamību Komisijai rīkoties uzmanīgi un objektīvi, tas nozīmē, ka tai jāveic pilnīga un detalizēta cēloņa pārbaude. Līdz ar to pretēji prasītāju apgalvotajam tas, ka Komisija neizdzēsa visus Brazīlijas uzņēmumus no strīdīgajiem sarakstiem, nenozīmē, ka patiesībā tā savu lēmumu ir pamatojusi tikai ar attiecīgo uzņēmumu uzvedību vai rīcību, neņemot vērā Brazīlijas iestāžu rīcību, kas ietekmē to garantiju ticamību, kuras tām vajadzētu sniegt.

105 Kas attiecas uz otro daļu, tajā ir iebildumi, kuros tiek apstrīdēts gan arguments par to *RASFF* paziņojumu skaitu, kas sagatavoti saistībā ar salmonellas klātbūtni mājputnu gaļā (apstrīdētās īstenošanas regulas 4. un 5. apsvērums), gan arguments par krāpšanu, kas saistīta ar Brazīlijas laboratoriju sertifikātu viltošanu attiecībā uz gaļas kvalitāti, ieskaitot mājputnu gaļu, kopumā (minētās īstenošanas regulas 6. apsvērums).

106 No Regulas Nr. 854/2004 12. panta 1. un 2. punkta īstenošanas kārtības, kas izklāstīta apstrīdēto sarakstu tiešsaistes publikācijā, izriet, ka tajos uzskaitītie uzņēmumi ir sadalīti pa valstīm un darbības nozarēm. Atbilstoši tam, kā norādīts iepriekš 83. punktā, prasītājām piederošie uzņēmumi tika svītroti no četriem dažādiem sarakstiem, kas attiecīgi ir saistīti ar mājas nagaiņu gaļu (nozaru nomenklatūras I iedaļa, apstrīdētās īstenošanas regulas pielikuma 1. tabula), mājputnu un zaķveidīgo gaļu (nozaru nomenklatūras II iedaļa, minētā pielikuma 2. tabula), malto gaļu, gaļas izstrādājumiem un mehāniski atdalītu gaļu (nozaru nomenklatūras V iedaļa, minētā pielikuma 3. tabula) un gaļas produktiem (nozaru nomenklatūras VI iedaļa, minētā pielikuma 4. tabula). Katram strīdīgajos sarakstos esošajam uzņēmumam ir apstiprinājuma numurs, ko piešķīrusi Brazīlijas kompetentā iestāde.

107 Jāatgādina, ka iemesli, kas izklāstīti apstrīdētās īstenošanas regulas 4.–6. apsvērumā (skat. iepriekš 105. punktu), kumulatīvi pamato desmit uzņēmumu, kas ietverti minētās īstenošanas regulas pielikuma 2. tabulā kā uzņēmumi, kuru mājputnu un zaķveidīgo gaļas produktus ir atļauts ievest Savienībā (nozaru nomenklatūras II iedaļa), svītrošanu no strīdīgajiem sarakstiem. Turpretim, runājot par uzņēmumiem, kas ietverti apstrīdētās īstenošanas regulas pielikuma 1., 3. un 4. tabulā (nozaru nomenklatūras I, V un VI iedaļa), tikai tas iemesls, kas saistīts ar iepriekš minēto krāpšanas gadījumu, pamato to kā tādu uzņēmumu svītrošanu no šiem sarakstiem, kuru mājas nagaiņu, maltas gaļas, gaļas izstrādājumu, gaļas produktu un mehāniski atdalītas gaļas produkciju ir atļauts ievest Eiropas Savienībā.

108 No minētā izriet, ka tikmēr, kamēr Komisijas vērtējumi par krāpšanas lietu, kas saistīta ar Brazīlijas laboratoriju sertifikātu gaļas, tostarp mājputnu gaļas, kvalitātei kopumā viltošanu, nav prettiesiski, tie ir juridiski pietiekami, lai attaisnotu apstrīdēto īstenošanas regulu. Tāpēc pirmām kārtām ir jāizvērtē iebildumi, ko prasītājas ir izvirzījušas saistībā ar attiecīgajiem vērtējumiem.

109 Šajā ziņā, kad Komisija izklāsta iemeslus, kas ir tāda pasākuma kā apstrīdētā īstenošanas regula pamatā, Savienības tiesas veiktā likumības pārbaude ir vērsta uz tajā noteikto faktu precizitāti un to, vai attiecīgie fakti to rakstura dēļ mazina Komisijas uzticību garantijām, kuras kompetentajām trešo valstu iestādēm ir jāsniedz Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punkta izpratnē (skat. iepriekš 29. punktu). Turpretim, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, kāda ir Komisijai, lai noteiktu slieksni, zem kura tā vairs neuzskata, ka attiecīgās garantijas ir ticamas (skat. iepriekš 80. punktu), Savienības tiesai nav pienākuma atbilstoši likumības kontrolei, kas ir tās kompetencē saskaņā ar LESD 263. panta pirmo

daļu, aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu attiecībā uz šo slieksni. Tomēr Savienības tiesai ir jāspēj konstatēt acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ja konkrētā gadījumā Komisija ir noteikusi tādu slieksni, kas skaidri ietekmē tās secinājumu pieņemamo raksturu attiecībā uz šo garantiju ticamību.

110 Šajā gadījumā saskaņā ar apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumu informācija, ko Komisijai sniegušas Brazīlijas kompetentās iestādes, norāda uz krāpšanas gadījumiem, kas 2018. gada martā tika atklāti Brazīlijā saistībā ar laboratorijas sertifikātiem attiecībā uz gaļu, tostarp mājputnu gaļu, un gaļas produktiem, kas tiek eksportēti uz Savienību. Saskaņā ar šo apsvērumu Brazīlijas policijas un tiesu iestāžu veiktā pašreizējā izmeklēšana un nesenās darbības parādīja, ka nav pietiekamu garantiju, lai pierādītu, ka prasītāju uzņēmumi atbilst attiecīgajām Savienības prasībām, kā rezultātā šo uzņēmumu produkti var būt bīstami cilvēku veselībai.

111 Prasītājas vispirms apgalvo, ka ziņojumi, kas izveidoti pēc divām revīzijām, kuras Komisija veica Brazīlijā, šos vērtējumus apšauba.

112 Jāatzīmē, ka 2017. gada maijā Komisija veica sākotnējo revīziju Brazīlijā saskaņā ar Regulas Nr. 882/2004 46. pantu. Šajā revīzijā tika atklāti vairāki trūkumi saistībā ar šādiem aspektiem:

– kompetento iestāžu veikto kontroli un uzraudzību;

– interešu konfliktu;

– jēlas gaļas atbilstību;

– oficiālu veterinārārstu klātbūtni;

– pēc *RASFF* paziņojumiem noraidīto preču atkārtotu eksportu;

– to uzņēmumu sarakstu atjaunināšanu, kuri sertificēti eksportam uz Savienības tirgu;

– salmonellas pārbaudi.

113 Pēc tam Komisija veica otro revīziju Brazīlijā no 2018. gada 22. janvāra līdz 5. februārim.

114 Lai gan ir taisnība, ka ziņojumā, kas attiecas uz otro revīziju, ir minēts zināms skaits uzlabojumu kompetento iestāžu darbībā jomās, kas minētas 112. punktā, šī ziņojuma secinājumi neapšauba vērtējumu apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumā.

115 Gan no konstatējumiem, gan secinājumiem otrajā revīzijas ziņojumā izriet, ka tajā ir aprakstīts, ko valsts iestādes ir izdarījušas, lai novērstu sistemātiskos trūkumus attiecībā uz pārbaužu biežumu, interešu konfliktiem attiecībā uz kontrolieriem, jēlas gaļas kvalitāti, pietiekamu skaitu oficiālu veterinārārstu pieņemšanu darbā, kas spēj garantēt viņu efektīvu klātbūtni funkciju veikšanā, nepieciešamajiem pasākumiem, lai novērstu to sūtījumu atkārtotu eksportēšanu uz Savienības tirgu, par kuriem ir sagatavots *RASFF* paziņojums, savlaicīgu to uzņēmumu sarakstu atjaunināšanu, kuri sertificēti eksportam uz šo tirgu, un, visbeidzot, paraugu ņemšanu salmonellas pārbaudei.

116 Tomēr, pat ja faktu konstatējumi, kas ir otrā revīzijas ziņojuma secinājumu pamatā, attiecas uz kompetento iestāžu darbībām saistībā ar dažiem uzņēmumiem, kuri atlasīti revīzijas vajadzībām, secinājumi, kas norāda uz šo iestāžu veiktajiem uzlabojumiem, attiecas uz to darbības kopējiem rezultātiem. Tādējādi šī ziņojuma secinājumos ir norādīts uz sistemātiskiem trūkumiem, kas saistīti ar kompetento iestāžu nepareizu darbību attiecībā uz darba metodēm un personāla statusu, ko nepieciešams uzlabot, piemēram, paātrināt uzņēmumu saraksta atjaunināšanas procedūru. Kā apgalvo Komisija, Regulas Nr. 882/2004 46. pantā, kas ir juridiskais pamats, kurš šai iestādei atļauj veikt šīs kontroles, ir paredzēts, ka to mērķis ir ļaut Komisijai pārbaudīt trešo valstu tiesību aktu un sistēmu

atbilstību vai līdzvērtību Savienības tiesību aktiem par dzīvnieku barību, pārtikas precēm un dzīvnieku veselību. Pēc savas būtības šīs kontroles nav paredzētas, lai atklātu individuālu rīcību, piemēram, sertifikātu liela apjoma viltošanu, iesaistot konkrēta uzņēmuma pārstāvjus un vadītājus. Katrā ziņā jāpiebilst, ka apstākļi, kas minēti apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumā, tika paziņoti Komisijai 2018. gada martā, kaut gan attiecīgā revīzija jau bija pabeigta tā paša gada 5. februārī.

117 Šajā kontekstā ir jākonstatē, ka iebildumu raksta 97.–104. punktā izklāstītie apstākļi pietiekami pamato apstrīdētās īstenošanas regulas 6. apsvērumā izklāstītos iemeslus.

118 It īpaši no šiem faktoriem un galvenokārt no kompetentā tiesneša lēmuma, ar kuru atļauj veikt izmeklēšanu uz vietas attiecībā uz virkni fizisku personu, kas pieņemts 2018. gada 4. martā, izriet, ka Brazīlijas Federālās policijas un tiesu iestāžu veiktā izmeklēšana attiecas uz liela mēroga krāpšanas gadījumiem, kas saistīti ar dzīvnieku izcelsmes produktu sertifikātu viltošanu, piedaloties vecākajiem darbiniekiem un ar prasītāju valdes locekļu ziņu. Šis lēmums attiecas uz praksi grupas ietvaros, pie kuras pieder prasītājas, ar mērķi viltot sertifikātus, lai sagrautu sabiedrības veselības kontroles sistēmu. Šajā kontekstā fakts – pieņemot, ka tas ir pierādīts –, ka šī dokumenta izveidošanas laikā tikai viens uzņēmums, kas līdz tam brīdim bija ietverts strīdīgajos sarakstos, tika skarts tieši, proti, uzņēmums ar apstiprinājuma numuru 1001, neietekmē Komisijas novērtējumu par šādas rīcības radītiem draudiem un Brazīlijas iestāžu sniegto garantiju ticamību konkrēti attiecībā pret šāda veida draudiem. Turklāt, kā apgalvo Komisija, šīs grupas pilnībā integrētais raksturs nozīmē, ka to izstrādājumiem ir jāatrodas apritē no viena uzņēmuma uz citu, lai veiktu nepieciešamās pārstrādes darbības. Turklāt iespējamā valdes locekļu un prasītāju vecāko darbinieku iesaistīšana neļauj droši izdarīt secinājumus, kamēr izmeklēšana vēl turpinās, ka pārmestās darbības notiek tikai vienā uzņēmumā.

119 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisija ar 2018. gada 5. marta vēstuli sazinājās ar Brazīlijas iestādēm kā daļu no kontaktiem saistībā ar krāpšanu attiecībā uz gaļas sertificēšanu salmonellu baktēriju klātbūtnes dēļ. Šajā kontekstā Komisija vispirms atgādināja, ka tā atkārtoti ir aicinājusi minētās iestādes to izmeklēšanā iekļaut visus uzņēmumus visās Brazīlijas federālajās zemēs, kas eksportē gaļas produktus uz Savienību, un pēc tam, pirmkārt, pieprasīja detalizētu informāciju par pirmo prasītāju un piecām laboratorijām, kas, šķiet, ir saistītas ar krāpnieciskām darbībām, ņemot vērā jaunākos preses ziņojumus, un, otrkārt, nekavējoties apturēt visu preču partiju eksportu, kuras tiek sūtītas no pirmās prasītājas vai kuras ir sertificējušas attiecīgās laboratorijas.

120 Pēc šī pieprasījuma Brazīlijas lauksaimniecības ministrija ar 2018. gada 15. marta vēstuli informēja Komisiju, ka tā tikko ir apturējusi sertifikāciju septiņiem prasītājām piederošiem uzņēmumiem un turpina iepriekšējo apturēšanu trim citiem uzņēmumiem, kas pieder prasītājām.

121 Tomēr ar diviem 2018. gada 17. aprīļa rīkojumiem Brazīlijas iestādes atcēla šo apturēšanu visiem uzņēmumiem, izņemot vienu ar apstiprinājuma numuru 466, nepiedāvājot nevienu faktisku pierādījumu, kas attaisnotu šo prasītājām labvēlīgo pasākumu, kamēr izmeklēšana vēl bija sākumposmā.

122 Tomēr, kā apgalvo Komisija, šie apstākļi var objektīvi mazināt tās uzticēšanos Brazīlijas iestāžu sniegtajām garantijām attiecībā uz prasītājām piederošajiem uzņēmumiem un neatklāj, ņemot vērā rīcības brīvību, kāda ir Komisijai, lai noteiktu slieksni, zem kura šīs garantijas vairs nav jāklasificē kā uzticamas (skat. iepriekš 79., 80. un 109. punktu), nekādu acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

123 Šajā ziņā nav nozīmes tam, ka izmeklēšana vēl nebija pabeigta, kad tika pieņemta apstrīdētā īstenošanas regula, tā ka policijas un tiesu iestāžu paziņojumi par šīs izmeklēšanas secinājumiem neietekmē galīgos secinājumus. Kā norādīts iepriekš šī sprieduma 74.–82. punktā, šīs īstenošanas regulas mērķis nav atsaukt prasītāju individuālās tiesības, attiecībā uz kurām būtu jāsāk iepriekšēja izmeklēšana, kuras rezultātā tiek izdarīti galīgie secinājumi. Tās vienīgais mērķis ir noteikt, cik lielā mērā Komisija turpina uzticēties Brazīlijas iestāžu sniegtajām garantijām saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu. Tomēr šajā gadījumā apzinātie riski, kas izriet no Brazīlijas iestāžu sliktā snieguma (skat. iepriekš

117.–122. punktu), ir tieši saistīti ar noteikumiem par cilvēku un dzīvnieku veselības aizsardzību, kas paredzēti šīs regulas 11. un 12. pantā. No minētā izriet, ka šī īstenošanas regula var tikt likumīgi pamatota, kā tas ir šajā gadījumā, ar faktoriem, kas objektīvi var mazināt šo uzticēšanos.

124 Līdz ar to Komisijas veiktie krāpšanas gadījuma novērtējumi, kuri saistīti ar Brazīlijas laboratoriju sertifikātu, kas attiecas uz gaļas, tostarp mājputnu gaļas, viltošanu, ir pietiekami, lai pamatotu apstrīdēto īstenošanas regulu, tāpēc trešā pamata otrā daļa ir jānoraida, nepārbaudot prasītāju argumentus par *RASFF* paziņojumu skaitu saistībā ar salmonellas klātbūtni mājputnu gaļā (skat. iepriekš 107. un 108. punktu).

125 Tādējādi nevar atbalstīt arī trešā pamata pirmo daļu (skat. iepriekš 104. punktu) un tā ir jānoraida pilnībā.

Par ceturto pamatu – nediskriminācijas principa pārkāpumu

126 Pēc prasītāju domām, attiecīgo statistikas datu analīze parāda, ka ir arī citi uzņēmumi, par kuriem ir izveidots proporcionāli vairāk *RASFF* paziņojumu nekā par prasītājām piederošajiem uzņēmumiem un kuri nav izdzēsti no attiecīgajiem sarakstiem. Līdz ar to tās uzskata, ka tām piederošie uzņēmumi ir salīdzināmā situācijā, ņemot vērā apstrīdētās īstenošanas regulas 4. un 5. apsvērumā noteiktos kritērijus, ar šo citu uzņēmumu stāvokli. No tā izriet, ka novērtējumi par risku sabiedrības veselībai, kas saistīti ar šīm divām uzņēmumu kategorijām, nevar būt atšķirīgi, jo Komisijas atsauces uz krāpšanas gadījumu, kas minētas šīs īstenošanas regulas 6. apsvērumā, attiecas tikai uz apgalvojumiem par ierobežotu uzņēmumu skaitu.

127 Jāatgādina, ka prasītājas lūdz Vispārējo tiesu atcelt apstrīdēto īstenošanas regulu, saskaņā ar kuru divpadsmit tām piederošos uzņēmumus svītro no strīdīgajiem sarakstiem. Tomēr no trešā pamata analīzes izriet, ka šo īstenošanas regulu varēja likumīgi pieņemt, ņemot vērā 6. apsvērumā minētās krāpšanas lietas iemeslu, kas saistīts ar Brazīlijas laboratorijas sertifikātu viltošanu (skat. iepriekš 107., 108. un 124. punktu). Ar ceturto pamatu prasītājas apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi nediskriminācijas principu, balstoties uz citu iemeslu, uz kuru Komisija atsaucās, lai pieņemtu apstrīdēto īstenošanas regulu, proti, uz to *RASFF* ziņojumu skaitu, kuri izdoti par salmonellas klātbūtni mājputnu gaļā (minētās īstenošanas regulas 4. un 5. apsvērums). Tādējādi, pat ja Komisijai būtu jāuzskata, ka Brazīlijas iestāžu sniegtās garantijas attiecībā uz citiem uzņēmumiem šajā trešajā valstī arī nav ticamas, šis apstāklis nekādā veidā neietekmētu šīs regulas likumību attiecībā uz prasītājām piederošajiem uzņēmumiem.

128 No minētā izriet, ka apstrīdētās īstenošanas regulas pieņemšanu nevar uzskatīt par nediskriminācijas principa pārkāpumu, tas nozīmē, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Par piekto pamatu, kas attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu

129 Pirmkārt, prasītājas apgalvo, ka tām piederošo uzņēmumu svītrošana no strīdīgajiem sarakstiem ir acīmredzami nevajadzīgs pasākums, jo citi pasākumi ar zemāku intensitāti, piemēram, pastiprināta eksporta kontrole un Savienības robežkontrole, būtu bijuši pietiekami, lai nodrošinātu apstrīdētās īstenošanas regulas izvirzīto mērķi. Otrkārt, pēc to domām, krāpšanas lietas izmeklēšana, kas minēta īstenošanas regulas 6. apsvērumā, attiecas tikai uz tām piederošiem uzņēmumiem, turpretī izmeklēšana par citu lietu, kuru Komisija ir minējusi iebildumu rakstā, attiecas tikai uz četriem tām piederošiem uzņēmumiem, no kuriem tikai viens eksportēja uz Savienību mājputnu gaļu un mājputnu gaļas izstrādājumus un tikai nelielos daudzumos.

130 Jāatgādina, ka apstrīdētā īstenošanas regula ir balstīta uz Komisijas atzinumu, ka Brazīlijas iestāžu sniegtās garantijas saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu vairs nav ticamas attiecībā uz prasītājām piederošajiem uzņēmumiem. Ņemot vērā faktu – kā izriet no trešā pamata analīzes –, ka

Komisijas vērtējumi par attiecīgo garantiju neuzticamību krāpšanas gadījuma dēļ, kas saistīts ar laboratorijas sertifikātu viltošanu attiecībā uz gaļas kvalitāti, nav prettiesiski, prasītājām piederošo uzņēmumu svītrošana no strīdīgajiem sarakstiem ir pasākums, kas Komisijai ir jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu, lasot to kopā ar tā 4. punkta c) apakšpunktu. Saskaņā ar pēdējo minēto normu uzņēmumu var iekļaut šādā sarakstā tikai tad, ja trešās valsts kompetentā iestāde sniedz tajā aprakstītās garantijas.

131 Tādējādi, tā kā Komisija, izmantojot savu rīcības brīvību šajā jautājumā (skat. iepriekš 80. un 109. punktu), ir atzinusi, ka Brazīlijas iestāžu sniegtās garantijas saskaņā ar Regulas Nr. 854/2004 12. panta 2. punktu vairs nav ticamas attiecībā uz prasītājām un līdz ar to iztrūkst, prasītājām piederošo uzņēmumu svītrošana no attiecīgajiem sarakstiem, kā izriet no šīs pēdējās normas, lasot to kopā ar tās pašas regulas 12. panta 4. punkta c) apakšpunktu, ir piemērots un vajadzīgs pasākums šīs situācijas uzlabošanai.

132 Līdz ar to, pat neņemot vērā faktu, ka pirms apstrīdētās īstenošanas regulas pieņemšanas produkti, kuru izcelsme ir vairākos prasītājām piederošos uzņēmumos, kas ir svītroti no strīdīgajiem sarakstiem, jau ir bijuši pastiprināti kontrolēti (skat. iepriekš 99. un 100. punktu), samērīguma princips nevar piespiest Komisiju veikt pasākumus, piemēram, kontroles pastiprināšanu uz Savienības robežām attiecībā uz šiem produktiem, ja šī iestāde Brazīlijas iestāžu sniegtās garantijas par labu attiecīgajiem uzņēmumiem vairs neuzskata par ticamām.

133 No minētā izriet, ka piektais pamats un tāpēc arī visa prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

134 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus par pagaidu noregulējuma procesu, saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

nosprież:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***BRF SA* un *SHB Comércio e Indústria de Alimentos SA* atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību**.

Gratsias Frimodt Nielsen Schwarcz

Valančius Frendo

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 8. jūlijā.

[Paraksti]